

MIJN KWELLING

ROMANTIEK MET EEN DUISTER TINTJE

ANNA ZAIRES

Dit boek is een fictief werk. Alle namen, personages, plaatsen en incidenten komen voort uit de verbeelding van de auteur or worden fictief gebruikt. Iedere gelijkenis met bestaande personen, levend of dood, bedrijven, gebeurtenissen of plaatsen berust volledig en uitsluitend op toeval.

Copyright © 2020 Anna Zaires
www.annazaires.com/book-series/nederlands/

Alle rechten voorbehouden.

Buiten gebruik voor een recensie mag geen enkel deel van dit boek zonder toestemming worden vermenigvuldigd, gescand of verspreid, in geprint of elektronisch formaat.

Uitgegeven door Mozaika Publications, onderdeel van Mozaika LLC.
www.mozaikallc.com

Ontwerp cover: Najla Qamber Designs
www.najlaqamberdesigns.com

Vertaling: TextStress

Print ISBN-13: 9789464181364

DEEL I

VIJF JAAR GELEDEN, DE NOORDELIJKE
KAUKASUS

*P*eter

‘PAPA!’ HET HOGE GILLETJE WORDT GEVOLGD DOOR HET gestamp van kleine voetjes en mijn zoontje schiet door de deuropening. Zijn donkere krullen dansen rond zijn stralende gezichtje.

Lachend vang ik zijn kleine, stevige lichaampje op als hij zich letterlijk op me werpt. ‘Heb je me gemist, *pupsik?*’

‘Ja!’

Hij slaat zijn korte armpjes om mijn nek en ik snuif zijn zoete kindergeur diep op. Hoewel Pasha bijna drie is, ruikt hij nog altijd naar melk, de geur van gezonde baby en kinderlijke onschuld.

Ik houd hem stevig vast en voel de kilte in mijn binnenste wegsmelten door een zachte, felle warmte die zich door mijn borst verspreidt. Ik ervaar een pijn zoals wanneer je met ijskoude voeten in een heet bad stapt, maar het is een goede pijn. Het is een pijn die ervoor zorgt dat ik me levend voel;

een pijn die de scheuren in mijn binnenste opvult tot ik bijna geloof dat ik een volwaardig mens ben dat de liefde van zijn zoon verdient.

‘Hij heeft je gemist,’ zegt Tamila terwijl ze de hal in loopt. Zoals altijd beweegt ze zich stilletjes, haast geruisloos voort. Haar blik is op de grond gericht.

Ze kijkt me niet direct aan. Van jongs af aan is haar geleerd geen oogcontact te maken met mannen, dus het enige wat ik zie, zijn haar lange wimpers. Haar blik blijft op de vloer gericht. Ze draagt de traditionele hoofddoek die haar lange, donkere haar aan het zicht onttrekt en haar grijze jurk is lang en vormeloos. Desondanks is ze nog altijd mooi, net zo mooi als drieënhalf jaar geleden toen ze bij mij in bed kroop om aan een huwelijk met haar dorpsoudste te ontkomen.

‘En ik heb jullie allebei gemist,’ zeg ik. Mijn zoon duwt tegen mijn schouders, een teken dat hij op de grond gezet wil worden. Met een grijns zet ik hem neer. Meteen begint hij aan mijn hand te trekken.

‘Papa, wil je mijn vrachtwagen zien? Toe, papa?’

‘Jazeker.’ Mijn grijns verbreedt zich als hij me richting de woonkamer meetrekt. ‘Wat voor vrachtwagen is het?’

‘Een grote!’

‘Oké, die wil ik wel zien.’

Tamila komt achter ons aan en ik realiseer me dat ik nog niets tegen haar heb gezegd. Ik blijf staan en draai me om zodat ik mijn vrouw aan kan kijken. ‘Hoe is het met jou?’

Ze gluurt door haar wimpers naar me op. ‘Goed. Ik ben blij je te zien.’

‘Ik ben ook blij jou weer te zien.’ Ik wil haar kussen, maar omdat ik weet dat ze zich schaamt als ik dat doe waar Pasha bij is, laat ik het. In plaats daarvan strijk ik zacht met een hand over haar wang en ga dan met Pasha mee naar zijn

vrachtwagen kijken. Het blijkt degene te zijn die ik hem drie weken geleden vanuit Moskou toegestuurd heb.

Trots laat hij alles zien wat de wagen kan. Ik ga op mijn hurken naast hem zitten en kijk naar zijn levendige gezichtje. Hij heeft Tamila's donkere, exotische schoonheid, tot aan zijn lange wimpers aan toe, maar ik zie zeker ook iets van mezelf in hem, ook al kan ik niet precies aanwijzen wat.

'Hij heeft jouw onbevreesdheid,' zegt Tamila, die op haar knieën naast me komt zitten. 'En ik denk dat hij net zo lang wordt als jij, al is dat nu nog moeilijk te zeggen.'

Ik werp een blik op haar. Dat doet ze vaker: me zo nauwkeurig observeren dat het lijkt alsof ze mijn gedachten kan lezen. Aan de andere kant is het niet zo moeilijk te raden wat ik denk. Ik heb nog voor Pasha's geboorte een vaderschapstest laten doen.

'Papa, papa.' Mijn zoon trekt weer aan mijn hand. 'Kom spelen.'

Lachend geef ik hem weer mijn aandacht.

In het uur dat volgt, spelen we met de vrachtwagen en allerlei andere soorten auto's. Pasha is verzot op auto's, van ambulances tot racewagens. Wat ik ook voor hem koop, hij speelt alleen met het speelgoed dat wielen heeft. Na het spelen gaan we eten en daarna doet Tamila Pasha in bad voor hij naar bed gaat.

Ik zie dat er een scheur in de badkuip zit en prent me in een nieuwe te bestellen. Het kleine dorp Daryevo ligt hoog in het Kaukasus-gebergte en is moeilijk te bereiken, dus een gewone levering is niet mogelijk. Maar ik heb zo mijn manieren om dingen hier te krijgen. Als ik aan Tamila voorleg wat ik van plan ben, vliegen haar wimpers omhoog en werpt ze me een zeldzame directe blik toe, evenals een brede glimlach.

'Dat zou heel fijn zijn, dank je wel. Ik moet bijna elke avond de vloer dweilen.'

Ik glimlach terug en ze haalt Pasha uit bad. Als hij afgedroogd is en zijn pyjama aanheeft, draag ik hem naar bed en lees voor uit zijn lievelingsboek. Hij valt vrijwel meteen in slaap en ik druk een kus op zijn gladde voorhoofd.

Een krachtige emotie welt op in mijn hart. Het is liefde. Ik herken het, hoewel ik het nooit eerder heb ervaren – hoewel een man als ik het recht niet heeft liefde te voelen. In dit kleine dorp in Dagestan doet het er niet toe wat ik gedaan heb. Als ik bij mijn zoon ben, voel ik het bloed aan mijn handen niet.

Voorzichtig, zodat ik Pasha niet wek, sta ik op en loop zijn kleine slaapkamer uit. Tamila wacht op me in onze slaapkamer, dus kleed ik me uit en voeg me bij haar in bed, haar zo teder beminrend als ik kan.

Morgen moet ik mijn lelijke wereld weer onder ogen komen, maar vanavond ben ik gelukkig. Vanavond kan ik liefhebben en geliefd worden.

‘NIET WEGGAAN, PAPA.’ PASHA’S KIN TRILT. TAMILA HEEFT HEM een paar weken geleden verteld dat grote jongens niet huilen en hij doet zijn uiterste best om een grote jongen te zijn. ‘Alsjeblieft, papa. Blijf nou thuis.’

‘Over een paar weken ben ik weer terug,’ beloof ik als ik op mijn hurken voor hem ben gaan zitten. ‘Ik moet gaan werken, weet je.’

‘Je moet altijd werken.’ Zijn kin begint nog harder te trillen en de tranen staan in zijn donkerbruine ogen. ‘Waarom mag ik niet mee naar je werk?’

Ik zie ineens weer de terrorist voor me die ik vorige week heb gemarteld en het kost me de grootste moeite om mijn stem niet te laten trillen als ik zeg: ‘Het spijt me, Pashen’ka. Mijn werk is niet voor kinderen.’ Of volwassenen, maar dat

voeg ik er maar niet aan toe. Tamila weet wel iets van mijn werk bij de speciale eenheid van de Spetsnaz, de Russische commando's, maar ook zij heeft geen idee van de duistere werkelijkheid van mijn dagelijkse bestaan.

'Maar ik ben heel lief.' Hij is nu volop aan het huilen. 'Ik beloof het, papa. Ik ben heel lief.'

'Dat weet ik.' Ik trek hem tegen me aan en houd hem stevig vast. Zijn kleine lichaam schokt van de snikken. 'Jij bent mijn lieve jongen. Zul je goed voor mama zorgen terwijl ik weg ben? Je bent een grote jongen, dus pas goed op haar.'

Dat was blijkbaar wat hij moest horen, want hij haalt diep adem en maakt zich van me los. 'Dat doe ik.' Het snot loopt uit zijn neus en zijn wangen zijn betraand, maar zijn kleine kin staat vastberaden als hij me aankijkt. 'Ik beloof dat ik voor mama zal zorgen.'

'Hij is heel slim,' zegt Tamila. Ze knielt naast me en trekt Pasha in haar armen. 'Het lijkt wel of hij bijna vijf is in plaats van bijna drie.'

'Dat weet ik.' Mijn borst lijkt op te zwellen van trots. 'Hij is geweldig.'

Ze glimlacht en werpt me opnieuw zo'n zeldzame directe blik toe. Haar bruine ogen zijn precies die van Pasha. 'Pas goed op jezelf en kom snel terug, goed?'

'Dat doe ik.' Ik leun naar voren druk een kus op haar voorhoofd, waarna ik een hand door Pasha's zijdezachte haren haal. 'Ik ben terug voor jullie er erg in hebben.'

IK BEN IN GROZNY, TSJETSJENIË, OP JACHT NAAR EEN NIEUWE radicale rebellenbeweging, als ik het nieuws te horen krijg.

Ivan Polonsky, mijn leidinggevende uit Moskou, is het die belt. 'Peter.' Zijn stem klinkt ongewoon ernstig. 'Er was een incident in Daryevo.'

Mijn binnenste verkilt. 'Wat voor incident?'

'Er vond een operatie plaats waar wij niets van wisten. De NAVO was erbij betrokken. Er zijn... doden gevallen.'

Het ijs in mijn binnenste verspreidt zich met scherpe punten die me lijken te verscheuren. Het kost me enorme moeite mijn volgende woorden uit mijn dichtgeknepen keel te persen. 'Tamila en Pasha?'

'Ik vind het heel erg, Peter. Er zijn burgers omgekomen bij het kruisvuur en...' – hij slikt hoorbaar – '...ik heb begrepen dat Tamila een van hen is.'

Mijn vingers knijpen de telefoon bijna fijn. 'En Pasha?'

'Dat weten we nog niet. Er waren meerdere explosies en...'

'Ik kom eraan.'

'Peter, wacht...'

Ik hang op en snel de deur uit.

ALSJEBLIEFT, LAAT HEM NOG LEVEN. ALSJEBLIEFT, LAAT HEM NOG leven. Alsjeblieft, ik zal alles doen, als hij nog maar leeft.

Ik ben nooit een gelovig man geweest, maar tijdens de vlucht met de militaire helikopter ben ik aan het bidden, smekend en onderhandelend met wie of wat zich daarboven ook bevindt voor een klein wonder, een klein teken van genade. Een kinderleven is betekenisloos in het grote geheel, maar voor mij betekent het alles. Mijn zoon is mijn leven, het middelpunt van mijn hele wereld.

Het geraas van de rotorbladen is oorverdovend, maar niets vergeleken bij het rumoer in mijn hoofd. Ik krijg geen adem; mijn woede en angst lijken me van binnenuit te verstikken. Ik weet niet hoe Tamila gestorven is, maar ik heb genoeg lichamen gezien om me haar lichaam precies voor de geest te halen: haar prachtige ogen leeg en nietsziend, haar mond slap en bedekt met bloed. En Pasha...

Nee, daar mag ik nu niet aan denken. Niet tot ik het zeker weet.

Dit had niet moeten gebeuren. Daryevo bevindt zich totaal niet in de buurt van de mogelijke brandhaarden in Dagestan. Het is een klein, vredig dorp zonder banden met rebellengroeperingen. Ze hadden daar veilig moeten zijn, ver van mijn gewelddadige wereld verwijderd.

Alsjeblieft, laat hem nog leven. Alsjeblieft, laat hem nog leven.

De vlucht lijkt eeuwig te duren, maar uiteindelijk breken we door de wolken heen en zie ik het dorp liggen. Mijn keel knijpt dicht en even krijg ik geen adem meer. Dikke rookpluimen rijzen op uit meerdere gebouwen in het centrum van het dorp. Overal lopen gewapende soldaten rond.

Zodra de heli de grond raakt, spring ik eruit.

‘Peter, wacht. Je moet toestemming hebben,’ roept de piloot.

Maar ik ben al onderweg, mensen ongeduldig opzij duwend. Een jonge soldaat verspert me de weg, maar ik ruk zijn M16 uit zijn handen en richt de loop op hem. ‘Breng me naar de lichamen. Nu.’ Ik weet niet of het aan het wapen of aan mijn toon ligt, maar de soldaat doet wat ik vraag: hij snelt richting een schuur aan het andere einde van de straat. Ik volg hem. Adrenaline raast als een giftig mengsel door mijn aderen.

Alsjeblieft, laat hem nog leven. Alsjeblieft, laat hem nog leven.

Naast de schuur liggen lichamen, sommigen netjes neergelegd en anderen in hoopjes op het met sneeuw besprenkelde gras. Verder is er niemand te zien; de soldaten moeten de inwoners gezegd hebben afstand te bewaren. Sommige doden herken ik meteen: de dorpsoudste aan wie Tamila uitgehuwelijkt zou worden, de vrouw van de bakker, een man van wie ik een keer geitenmelk heb gekocht... Maar anderen herken ik niet, ofwel vanwege hun wonden, ofwel

omdat ik niet veel tijd heb doorgebracht in het dorp. Om eerlijk te zijn, heb ik hier nauwelijks tijd doorgebracht.

En nu is mijn vrouw dood.

Ik hard mezelf en kniel naast het slanke lichaam van een vrouw. De M16 leg ik in het gras en ik schuif de hoofddoek voor haar gezicht weg. Een kogel heeft een deel van haar gezicht weggeblazen, maar ik kan genoeg van haar trekken zien om te weten dat het niet Tamila is.

Daarom ga ik naar de volgende vrouw, een lichaam met meerdere kogelgaten in haar borst. Het is Tamila's tante, een verlegen vrouw van in de vijftig met wie ik de afgelopen drie jaar nog geen vijf woorden heb gewisseld. Voor haar – en de rest van Tamila's familie – ben ik altijd een vreemdeling geweest, een griezelige buitenstaander uit een andere wereld. Ze begrepen niet waarom Tamila ervoor koos om met mij te trouwen; ze keurden haar besluit zelfs af. Maar daar gaf Tamila niets om.

Ze was altijd al zo zelfstandig.

Mijn oog valt op nog een vrouwelijk lichaam. De vrouw ligt op haar zij, maar de zachte ronding van haar schouder komt me pijnlijk bekend voor. Mijn hand trilt als ik haar omdraai. Een withete pijn raast door me heen als mijn blik op haar gezicht valt.

Tamila's mond hangt even slap als ik me al voorstelde, maar er is geen sprake van een lege blik. Haar ogen zijn gesloten; haar lange wimpers zijn verbrand en bloed heeft haar ogen aan elkaar gekleefd. Meer bloed bedekt haar borst en armen, waardoor haar grijze jurk bijna zwart lijkt.

Mijn vrouw, de mooie jonge vrouw die de moed had haar eigen lot te kiezen, is dood. Ze is gestorven zonder ooit haar dorp te verlaten, zonder Moskou te zien, zoals ze zo graag wilde. Haar leven is uitgedoofd voor ze de kans kreeg om te leven en dat is mijn schuld. Ik had hier moeten zijn; ik had haar en Pasha moeten beschermen. Verdomme, ik had van

deze operatie moeten weten. Niemand had hier mogen komen zonder dat mijn team me dat doorgaf.

Razernij welt in me op, vermengd met een kwellende pijn en scherp schuldgevoel, maar ik duw alles weg en dwing mezelf om verder te zoeken. In de rij liggen alleen de lichamen van volwassenen, maar er is ook die stapel nog.

Alsjeblieft, laat hem nog leven. Ik zal alles doen, als hij nog maar leeft.

Als ik naar de stapel loop, voelen mijn benen aan als afgebrande luciferhoutjes. Het is een stapel vol losse ledematen en zwaar verminkte lichamen die nauwelijks nog herkenbaar zijn. Dit moeten de slachtoffers van de explosies zijn.

Ik werk me erdoorheen en leg ieder lichaamsdeel opzij. De geur van oud bloed en verbrand vlees hangt zwaar in de lucht. Een normaal mens zou inmiddels over zijn nek zijn gegaan, maar ik ben nooit normaal geweest.

Alsjeblieft, laat hem nog leven.

'Peter, wacht. Er is een speciale taakeenheid onderweg en ze willen niet dat we aan de lichamen komen.' De piloot, Anton Rezov, komt van achter de schuur naar me toe gelopen.

Al jarenlang werken we samen en ik beschouw hem als een goede vriend, maar als hij me tegen probeert te houden, vermoord ik hem. Zonder iets te zeggen, ga ik door met mijn gruwelijke taak, methodisch ieder ledemaat en verbrand torso in ogenschouw nemend voor ik ze opzijleg. De meeste lichaamsdelen lijken van volwassenen te komen, al kom ik ook wat stukken tegen die kleiner zijn. Maar ze zijn te groot om van Pasha te zijn en ik ben egoïstisch genoeg om daar opluchting over te voelen. Maar dan zie ik het.

'Peter, heb je me gehoord? Dit mag nog niet.'

Anton reikt naar mijn arm, maar voor hij me heeft aangeraakt, draai ik me om. Mijn hand balt zich automatisch

tot een vuist. Die raakt zijn kaak en hij wankelt naar achteren. Zijn ogen rollen weg. Ik kijk niet eens toe hoe hij valt; ik ben alweer bezig me een weg door de stapel lichamen te graven, op zoek naar de kleine hand waar mijn blik zojuist op viel.

Een kleine hand die om een kapotte speelgoedauto geklemd is.

Alsjeblieft, alsjeblieft, alsjeblieft. Laat ik me alsjeblieft vergissen. Alsjeblieft, laat hem nog leven. Alsjeblieft, laat hem nog leven.

Ik werk als een bezetene door, alles gericht op die ene hand. Sommige van de bovenste lichamen zijn nagenoeg intact, maar ik voel hun gewicht niet eens als ik ze opzij duw. Ik voel de pijn in mijn spieren niet, ruik de misselijkmakende stank van gewelddadige dood niet. Ik buk en gooi tot overal om me heen lichaamsdelen liggen en ik onder het bloed zit. Ik ga door tot het kleine lichaam in zijn geheel bevrijd is – tot er geen enkele twijfel meer is.

Bevend zak ik door mijn knieën als mijn benen weigeren mijn gewicht nog langer te dragen.

Als door een wonder is de rechterkant van Pasha's gezicht intact; zijn gladde jonge huid heeft zelfs geen krasje. Een van zijn ogen is gesloten en zijn kleine mond staat iets open. Als hij net als Tamila op zijn zij had gelegen, zou het geleden hebben of hij gewoon sliep. Maar hij ligt niet op zijn zij, dus zie ik het gapende gat waar de explosie zijn halve schedel heeft weggeslagen. Zijn linkerarm is afgerukt, net als zijn linkeronderbeen. Maar zijn rechterarm is onbeschadigd en zijn vingers zijn nog altijd om het autootje geklemd.

In de verte hoor ik een brul, een waanzinnig, gebroken geluid vol onmenselijke razernij. Pas als ik het kleine lichaam tegen mijn borst druk, besef ik dat het geluid van mij komt. Mijn mond sluit zich, maar ik kan niet ophouden met hem wiegen. Met hem omhelzen.

Ik weet niet hoelang ik daar blijf zitten, het lichaam van mijn zoon in mijn armen, maar het is al donker als de soldaten van de speciale taakeenheid me meenemen. Ik verzet me niet. Dat heeft toch geen zin. Mijn zoon is dood, zijn heldere licht gedooft voor het de kans kreeg om te stralen. 'Het spijt me,' fluister ik terwijl ze me wegslepen.

Bij iedere meter die ons scheidt, voel ik de kilte in mijn binnenste toenemen en de laatste restjes menselijkheid in mijn ziel wegsterven. Er zijn geen smeekbedes meer, geen onderhandelingen met wie of wat dan ook. Ik heb geen hoop meer, geen warmte en geen liefde. Ik kan de klok niet terugdraaien en mijn zoon langer vasthouden. Ik kan niet blijven, zoals hij me vroeg. Ik kan niet volgend jaar met Tamila naar Moskou, zoals ik haar beloofd had. Ik kan nog maar één ding doen voor mijn vrouw en zoon en dat is de reden dat ik zal blijven leven.

Ik zal hun moordenaars laten boeten. Stuk voor stuk. Ze zullen voor deze massamoord met hun levens betalen.

VERENIGDE STATEN VAN AMERIKA,
HEDEN

S^{ara}

‘WEET JE ZEKER DAT JE NIET MEEGAAT IETS DRINKEN MET MIJ EN DE MEIDEN?’ vraagt Marsha terwijl ze naar mijn kluisje loopt. Ze heeft haar verpleegsteruniform verwisseld voor een sexy jurkje. Met haar rode lippenstift en flamboyante blonde krullen ziet ze eruit als een oudere versie van Marilyn Monroe – en ze houdt ook net zo van feestjes.

‘Nee, bedankt. Ik kan niet.’ Ik glimlach om minder hard over te komen. ‘Het is een lange dag geweest. Ik ben kapot.’

Ze rolt met haar ogen. ‘Natuurlijk ben je dat. Wanneer ben je dat niet?’

‘Dat krijg je van dit werk.’

‘Wel als je het negentig uur per week doet. Als ik niet beter wist, zou ik nog denken dat je jezelf dood probeert te werken. Je bent niet langer coschappen aan het lopen, hè? Je hoeft dit allemaal niet te pikken.’

Met een zucht pak ik mijn tas. 'Iemand moet toch op oproep beschikbaar zijn.'

'Ja, maar jij hoeft dat niet altijd te doen. Het is vrijdagavond. Je hebt de afgelopen maand ieder weekend gewerkt en al die nachtdiensten gedraaid. Ik weet dat je de jongste arts in het team bent, maar...'

'Ik vind die nachtdiensten niet erg,' onderbreek ik haar. Ik loop naar de spiegel. Mijn mascara heeft me donkere vegen onder mijn ogen bezorgd. Met een nat papiertje veeg ik ze weg. Weliswaar zie ik er niet heel veel beter uit, maar ik ga toch naar huis. Wat maakt het uit?

'Want je slaapt toch niet,' zegt Marsha.

Ze komt achter me staan en ik zet me schrap, want ik weet wat ze nu gaat zeggen. Hoewel ze zo'n vijftien jaar ouder is, is Marsha mijn beste vriendin hier in het ziekenhuis. Haar bezorgdheid steekt ze echter niet onder stoelen of banken. 'Alsjeblieft, Marsha. Ik ben hier echt te moe voor,' zeg ik terwijl ik mijn krullende haar in een staart probeer te doen. Ik heb geen preek nodig om te weten dat ik mezelf aan het uitputten ben. In de spiegel zie ik dat mijn bruine ogen dof en vermoeid staan. Ik voel me eerder zestig in plaats van achtentwintig.

'Ja, omdat je overwerkt bent en slaapgebrek hebt.' Ze slaat haar armen over elkaar. 'Ik weet dat je afleiding nodig hebt na alles met George, maar...'

'Maar niets.' Ik draai me om en werp haar een strenge blik toe. 'Ik wil het niet over George hebben.'

'Sara...' Ze frons. 'Je moet echt ophouden jezelf daarvoor te straffen. Het was jouw schuld niet. Hij koos ervoor in de auto te stappen; het was zijn beslissing.'

Mijn keel knijpt dicht en mijn ogen beginnen te branden. Tot mijn afschuw sta ik op het punt om in tranen uit te barsten. Snel wend ik me af zodat ik een beetje grip op

mezelf kan krijgen. Helaas kan ik nergens heen; de spiegel voor me weerspiegelt al mijn gevoelens.

‘Het spijt me, liefje. Ik ben een ongevoelige trut. Dat had ik niet moeten zeggen.’ Marsha kijkt oprecht schuld bewust en knijpt zachtjes in mijn arm.

Ik haal diep adem en keek haar weer aan. Ik ben ook gewoon uitgeput, wat de emoties die me toch al dreigen te overweldigen alleen maar versterkt. ‘Het is niet erg.’ Ik dwing mezelf te glimlachen. ‘Echt niet. Ga maar gauw, de meiden wachten vast al op je.’ En ik moet naar huis voor ik en plein publiek in tranen uitbarst, wat echt het toppunt van vernedering zou zijn.

‘Oké, liefje.’ Marsha glimlacht terug, maar ik zie ook medelijden in haar blik. ‘Zorg dat je wat slaap krijgt dit weekend, ja? Beloof me dat.’

‘Jazeker... mam.’

Ze rolt met haar ogen. ‘Ja, ja, ik snap het al. Ik zie je maandag.’ Ze loopt de kleedruimte uit.

Ik wacht even, anders kom ik in de lift ook haar vriendinnen nog tegen. Ik heb voor vandaag meer dan genoeg medelijden gezien.

IN DE PARKEERGARAGE VAN HET ZIEKENHUIS PAK IK UIT GEWOONTE MIJN TELEFOON. Mijn hart slaat over als ik een berichtje van een geblokkeerd nummer zie. Ik blijf staan en veeg met een bevende vinger over het scherm.

Alles goed, maar we moeten je bezoek dit weekend uitstellen, meldt het bericht. Dubbele afspraken.

Mijn adem ontsnapt in een zucht van opluchting en meteen voel ik een vlaag van schuldgevoel. Ik zou niet opgelucht moeten zijn. Ik zou deze bezoeken moeten willen, in plaats van ze als een onprettige verplichting beschouwen.

Maar ik kan er niets aan doen dat het zo voelt. Iedere keer als ik bij George op bezoek kom, roept dat de herinneringen aan die avond op en slaap ik nachtenlang niet. Als Marsha nu al vindt dat ik slaapgebrek heb, dan zou ze me eens een paar dagen na zo'n bezoekje moeten zien.

Ik steek de telefoon weer in mijn tas en loop naar mijn auto. Ik heb al vijf jaar dezelfde Toyota Camry. Nu ik mijn studieschuld heb afbetaald en wat geld heb gespaard, zou ik een nieuwe auto kunnen kopen, maar waarom zou ik? George was degene die van auto's hield, niet ik.

Een bekende, scherpe pijn snijdt door me heen en ik weet dat het door dat berichtje komt. En door het gesprek met Marsha. De laatste tijd zijn er zelfs dagen geweest waarin ik niet aan het ongeluk heb gedacht en gewoon mijn leven heb geleid zonder dat overweldigende schuldgevoel, maar vandaag is niet zo'n dag.

Hij was volwassen, breng ik mezelf in herinnering. Dat zegt iedereen. Hij koos ervoor in de auto te stappen.

Rationeel gezien weet ik dat het waar is, maar hoe vaak ik het ook hoor, ik geloof het niet. In mijn hoofd blijft zich maar hetzelfde riedeltje afspelen van die avond en hoe hard ik mijn best ook doe, ik kan het niet stoppen.

Genoeg, Sara. Concentreer je op de weg.

Ik haal diep adem en rij weg. Het is veertig minuten rijden van het ziekenhuis naar huis en dat zijn me er op dit moment veertig te veel. Mijn buik begint pijn te doen en ik beseft dat een deel van de reden dat ik zo emotioneel ben, is omdat ik ongesteld moet worden. Als gynaecoloog weet ik beter dan wie ook hoe krachtig het effect van hormonen kan zijn. PMS gecombineerd met lange dagen en herinneringen aan George... Het is een wonder dat ik nog droge ogen heb. Dat is het gewoon. Ik ben moe en hormonaal. Eenmaal thuis gaat het vast stukken beter met me.

Ik zet de radio aan, kies een zender met popliedjes uit de

jaren 90 en begin mee te zingen met Britney Spears. Het is niet echt goede muziek, maar het is wel vrolijk en dat is precies wat ik nu nodig heb. Ik weiger in te storten. Vanavond zal ik slapen, zelfs als ik daarvoor een slaapmiddel moet nemen.

MIJN HUIS LIGT AAN EEN DOOR BOMEN OMRINGDE doodlopende weg die van een tweebaansweg afkomt en door de landerijen slingert. Net als veel andere huizen in de chique wijk Homer Glen, Illinois, is het enorm: vijf slaapkamers en vier badkamers, evenals een complete kelder. Daarnaast heeft het huis een enorme tuin en wordt het door eiken omringd, wat me altijd het gevoel geeft dat ik midden in een bos woon.

Het is perfect voor het grote gezin dat George en ik wilden stichten en ongelofelijk eenzaam voor mij in mijn eentje. Na het ongeluk overwoog ik het huis te verkopen en dichterbij het ziekenhuis te gaan wonen, maar ik kon het niet.

Ik kan het nog steeds niet. George en ik hebben het huis samen gerenoveerd: de keuken en badkamers opgeknapt en iedere kamer opnieuw ingericht om het huis een warme, verwelkomende sfeer te geven. Passend voor een gezin. Ik weet dat de kans daarop nu nihil is, maar toch houdt een deel van mij nog vast aan die oude droom, aan dat perfecte leven dat we zouden gaan leiden.

‘Minstens drie kinderen,’ zei George op onze vijfde date tegen me. ‘Twee jongens en een meisje.’

‘Waarom niet twee meisjes en een jongetje?’ Ik grijnsde. ‘Gendergelijkheid en zo, weet je nog?’

‘Twee tegen één is toch nooit gelijk? Iedereen weet dat meisjes je om hun kleine vingertje winden en met twee...’ Hij

huiverde overdreven. 'Nee, twee jongens hebben we nodig, om de boel in balans te houden. Anders kan papa het wel vergeten.'

Ik schoot in de lach en gaf hem een stomp tegen zijn schouder, maar stiekem had het idee van twee drukke jongens die hun kleine zusje beschermden me wel aangestaan. Ik ben enig kind en heb altijd al een grotere broer gewild. Het was makkelijk om Georges droom over te nemen.

Nee, niet aan denken. Het kost me moeite, maar ik zet de herinneringen van me af. Goede of slechte, ze leiden altijd tot die avond en dat kan ik op dit moment niet aan. De krampen zijn erger geworden en het kost me moeite om mijn handen aan het stuur te houden als ik de garage inrijd. Ik heb een pijnstillers, een warme kruik en mijn bed nodig, in die volgorde. Als ik geluk heb, val ik meteen in slaap en heb ik geen slaapmiddel nodig.

Met een kreun sluit ik de garagedeur, tik de alarmcode in en sleep mezelf het huis binnen. De krampen zijn nu zo hevig dat ik niet meer rechtop kan lopen, dus begeef ik me meteen naar het medicijnkastje in de keuken. Ik neem niet de moeite om het licht aan te doen; niet alleen bevindt het lichtknopje zich aan de andere kant van de keuken, ik ken de ruimte goed genoeg om in het donker mijn weg te kunnen vinden.

Ik open het kastje, vind op de tast de verpakking met pijnstillers, haal er twee uit en stop ze in mijn mond. Dan loop ik naar de gootsteen, vul mijn hand met water en slik de pillen door. Hijgend grijp ik het aanrecht vast en besluit even te wachten tot de medicijnen werken voor ik iets ambitieus ga doen zoals de trap naar de eerste verdieping en mijn slaapkamer nemen.

Ik voel hem slechts een moment voor het gebeurt. Het is een subtiele verandering in de lucht achter me, een vleugje

van iets vreemds... een plots gevoel van gevaar. De haartjes in mijn nek gaan overeind staan, maar het is al te laat.

Het ene moment sta ik naast de gootsteen en het volgende moment bedekt een hand mijn mond en word ik van achteren door een groot, hard lichaam tegen het aanrecht geperst.

'Ik zou niet schreeuwen,' fluistert een diepe mannenstem in mijn oor.

Ik voel iets kouds en scherps tegen mijn keel drukken.

'Je wilt niet dat mijn mes slipt.'

S^{ara}

IK ZET HET NIET OP EEN GILLEN. NIET OMDAT DAT VERSTANDIG is, maar omdat ik letterlijk geen geluid over mijn lippen krijg. Ik ben bevroren van angst, volkomen verlamd. Al mijn spieren, dus ook mijn stembanden, weigeren me nog te gehoorzamen en mijn longen functioneren niet meer.

‘Ik haal mijn hand van je mond,’ prevelt hij in mijn oor.

Zijn adem voelt warm aan tegen mijn klamme huid.

‘En jij blijft zwijgen. Begrepen?’

Nog altijd ben ik niet in staat om geluid te maken, maar het lukt me wel om te knikken. Hij laat zijn hand zakken en slaat zijn arm om mijn middel. Dat is precies het moment waarop mijn longen weer beginnen te werken. Zonder dat ik er iets aan kan doen, haal ik diep adem. Meteen dringt het lemmet verder mijn huid in. Als ik een straaltje warm bloed langs mijn hals voel lopen, verstijf ik opnieuw.

Ik ga dood. O, God. Ik ga sterven, hier, in mijn eigen keuken.

Angst is een klauwend, ijskoud monster in mijn binnenste. Ik ben nog nooit zo dicht bij de dood geweest. Een centimeter naar rechts en...

‘Ik wil dat je naar me luistert, Sara.’

De stem van de indringer is zacht, een schril contrast met het mes dat zich in mijn hals dreigt te boren.

‘Als je meewerkt, laat ik je in leven. Zo niet, dan dragen ze je in een lijkenzak deze keuken uit. Kies maar.’

In leven? Een sprankje hoop vlamt op in mijn paniekerige brein. Ik besef dat hij met een licht accent spreekt. Iets exotisch. Midden-Oosters, of misschien Oost-Europees.

Gek genoeg zorgt dat kleine detail ervoor dat ik me wat meer mezelf voel. Het geeft mijn brein iets om zich aan vast te klampen. ‘Wat wil je?’ De woorden zijn nauwelijks meer dan een beverige fluistering, maar alleen het feit dat ik kán spreken is al een wonder. Ik voel me als een hert in de koplampen van een auto: verbijsterd en overweldigd. Mijn gedachten gaan bizar langzaam.

‘Alleen wat antwoorden,’ zegt hij.

De druk van het mes neemt iets af. Nu dat koude staal niet meer zo tegen mijn huid drukt, neemt mijn paniek voldoende af dat ik andere dingen kan opmerken. Mijn belager is minstens een kop groter dan ik en enorm gespierd. De arm rond mijn ribben voelt als een stalen band en het harde lichaam dat tegen mijn rug duwt, geeft nergens mee. Ik ben van gemiddelde lengte voor een vrouw, maar wel slank en tenger gebouwd. Als hij zo gespierd is als ik denk, moet hij zowat het dubbele wegen als ik. Zelfs als hij dat mes niet had gehad, had ik nog niet kunnen ontsnappen. ‘Wat voor antwoorden?’ Mijn stem klinkt iets sterker nu.

Misschien komt hij me alleen beroven en wil hij de code van de kluis. Hij ruikt schoon, naar wasverzachter en gezonde man, dus is hij geen amfetamineverslaafde of zwerver. Misschien een professionele inbreker? In dat geval

geef ik hem graag mijn sieraden en het contante geld dat George in het huis verborgen heeft.

‘Ik wil dat je me over je man vertelt. Bovenal wil ik zijn verblijfplaats weten.’

‘George?’ Alle gedachten verdwijnen uit mijn brein als ik gegrepen word door een nieuwe angst. ‘Wat? Waarom?’

De druk van het mes neemt toe. ‘Ik stel hier de vragen.’

‘Alsjeblieft,’ hijg ik. Ik kan niet nadenken, kan me nergens anders op concentreren dan op dat mes. Hete tranen rollen over mijn wangen en ik begin over mijn hele lichaam te trillen. ‘Alsjeblieft, ik weet niet...’

‘Geef antwoord op de vraag. Waar is je man?’

‘Ik...’ O, God. Wat moet ik zeggen? Hij is vast een van *hen*, een van de redenen voor al die voorzorgsmaatregelen. Mijn hart roffelt zo snel in mijn borst dat ik begin te hyperventileren. ‘Alsjeblieft, ik weet niet... ik heb niet...’

‘Lieg niet, Sara. Ik wil weten waar hij is. Nu.’

‘Ik zweer dat ik dat niet weet. Alsjeblieft, we...’ Mijn stem breekt. ‘We zijn uit elkaar.’

De arm rond mijn ribbenkast verstrakt en het mes dringt iets verder in mijn huid. ‘Wil je dood?’

‘Nee, dat wil ik niet. Alsjeblieft...’ Ik begin harder te beven en de tranen vormen nu een onstuitbare vloed. Na het ongeluk waren er dagen waarop ik dacht dat ik wilde sterven, dagen waarop het schuldgevoel en de pijn te zwaar leken om te dragen, maar nu, met dat mes tegen mijn keel, besef ik dat ik wil leven. Ik wil niets liever.

‘Vertel me dan waar hij is.’

‘Dat weet ik niet!’ Mijn knieën dreigen het te begeven, maar ik kan George niet verraden. Ik mag hem niet aan dit monster blootstellen.

‘Je liegt.’ De stem van mijn belager is kil als ijs. ‘Ik heb je berichten gelezen. Je weet precies waar hij is.’

‘Nee, ik...’ Ik probeer een goede leugen te verzinnen, maar

er schiet me niets te binnen. Paniek brandt in mijn keel en de vragen tuimelen door mijn hoofd. Hoe heeft hij mijn berichten kunnen lezen? Wanneer? Hoelang achtervolgt hij me al? Is hij een van *hen*? 'Ik... ik weet niet waar je het over hebt.'

De druk op het mes neemt nog een beetje toe en ik knijp mijn ogen stijf dicht. Mijn ademhaling is een reeks rauwe snikken. De dood is zo dichtbij dat ik hem kan proeven, kan ruiken... met elke vezel van mijn lijf kan voelen. Hij bevindt zich in de metalige geur van mijn bloed en het koude zweet op mijn rug, het bonzen van mijn polsslag in mijn slapen en de spanning in mijn trillende spieren. Zo meteen raakt hij mijn halsslagader en dan bloed ik hier op mijn eigen keukenvloer dood. Is dit wat ik verdiend heb? Is dit hoe ik voor mijn zonden zal boeten?

Ik klem mijn kaken op elkaar om te voorkomen dat mijn tanden gaan klapperen. *Vergeef me alsjeblijft, George. Als dit is wat je nodig hebt...*

Ik hoor mijn aanvaller zuchten en dan verdwijnt het mes en word ik op het aanrecht getild. Mijn rug raakte het garde graniet en mijn hoofd tuimelt achterover de spoelbak in. Mijn nekspieren protesteren bij die plotse beweging. Naar adem snakkend probeer ik hem te schoppen en slaan, maar hij is me te snel af. Hij klimt vliegensvlug ook op het aanrecht en gaat op me zitten, waardoor hij me met alleen zijn gewicht al op mijn plaats houdt. Met iets hard en onbreekbaars bindt hij mijn polsen aan elkaar en grijpt ze dan met één hand vast. Hoe hard ik ook spartel, ik kom niet los. Mijn hielen vinden geen grip op het gladde aanrechtblad en mijn nekspieren branden van de inspanning die het me kost om mijn hoofd omhoog te houden. Ik ben hulpeloos en aan hem overgeleverd; een nieuwe vlaag van paniek slaat door me heen.

Alsjeblieft, God, nee. Geen verkrachting.

'We gaan iets anders proberen,' zegt hij.

Een doek raakt mijn gezicht.

'Eens zien of je echt wilt sterven voor die schoft.'

Hijgend probeer ik mijn hoofd te draaien om de doek van mijn gezicht te krijgen, maar hij is te groot en ik krijg nauwelijks adem. Wil hij me verstikken? Is dat het plan? Dan hoor ik de kraan piepen en begrijp ik het ineens. 'Nee!' Ik begin harder te worstelen, maar zijn vrije hand grijpt me bij mijn haar en duwt me met mijn gezicht onder de kraan.

De eerste schok van het water in mijn gezicht is niet zo erg, maar binnen een paar seconden is het water mijn neus in gelopen. Mijn keel knijpt toe, mijn longen trekken samen en mijn hele lichaam schokt als ik kokhals en sputter. De paniek is instinctief en onbeheersbaar. De doek voelt aan alsof er een natte klauw over mijn neus en mond geklemd is en ze dichtknijpt. Het water loopt mijn neus in, mijn keel in. Ik stik. Ik verdrink. Ik krijg geen adem... geen adem...

De kraan gaat uit en de doek wordt van mijn gezicht gerukt. Hoestend en proestend snak ik naar adem. Mijn hele lichaam trilt en beeft. Witte vlekken dansen voor mijn ogen. Voor ik me kan herstellen, daalt de doek weer op mijn gezicht neer en gaat het water opnieuw aan.

Ditmaal is het nog erger. Mijn sinussen branden van het water en mijn longen schreeuwen om zuurstof. Ik kokhals, ik hijg, intussen huilend en langzaam stikkend. Ik krijg geen adem. *O, mijn God. Ik ga dood. Ik krijg geen adem...*

En dan is de doek verdwenen en snak ik opnieuw naar zuurstof.

'Vertel me waar hij is, dan stop ik.' Zijn stem is een duistere fluistering ergens boven mijn hoofd.

'Dat weet ik niet! Alsjeblieft!' Ik proef braaksel en de wetenschap dat hij het nog een keer gaat doen, verkilt me tot in mijn binnenste. Met het mes was het makkelijk om dapper

te zijn, maar dit gaat niet. Ik kan het niet aan om zo te sterven.

‘Laatste kans,’ zegt mijn martelaar zacht.

Opnieuw komt de natte doek op mijn gezicht neer.

De kraan piept.

‘Stop! Alsjeblieft!’ Ik kan de schreeuw niet binnenhouden.

‘Ik zal het je vertellen! Ik zal het vertellen.’

De kraan gaat uit en de doek wordt van mijn gezicht getrokken. ‘Vertel.’

Ik snik en hoest zo hevig dat ik er geen woord uitkrijg, dus tilt hij me van het aanrecht op de vloer en hurkt naast me, waarna hij me tegen zich aan trekt. Een buitenstaander die naar binnen zou kijken, zou een troostende omhelzing of de beschermende omarming van een geliefde zien.

Die illusie wordt nog versterkt als mijn kweller zacht en vriendelijk in mijn oor fluistert: ‘Vertel het me, Sara. Vertel me wat ik wil weten en ik ben weg.’

‘Hij is...’ Ik dwing mezelf te stoppen voor ik de waarheid eruit flap. Het paniekerige beest in mijn binnenste eist dat ik mezelf red, maar dat kan niet. Ik kan dit monster niet naar George leiden. ‘Hij is in het Advocate Christ-ziekenhuis,’ hijg ik. ‘De afdeling Langdurige Zorg.’ Het is een leugen en blijkbaar nog een slechte ook, want de armen om me heen verstrakken zo dat het pijn doet.

‘Speel verdomme geen spelletjes met me.’ In zijn stem klinkt nu alleen nog bijtende woede door. ‘Hij is daar al maanden weg. Waar verbergt hij zich?’

Ik huil nog harder. ‘Ik... ik weet niet...’

Mijn belager staat op en trekt me met zich mee omhoog.

Ik begin te schreeuwen en te worstelen als hij me weer richting de kraan duwt. ‘Nee! Alsjeblieft!’ Hysterisch probeer ik hem in zijn gezicht te krabben als hij me op het aanrecht tilt. Mijn hielen bonken op het aanrechtblad als hij opnieuw

op me gaat zitten. Gal welt op in mijn keel als hij mijn hoofd aan mijn haren naar achteren trekt. ‘Stop!’

‘Vertel me de waarheid, dan doe ik dat.’

‘Dat kan ik niet. Alsjeblieft, dat kan ik niet.’ Dit kan ik George niet aandoen, niet na alles wat er gebeurd is. ‘Stop, alsjeblieft, stop!’ De natte doek valt over mijn gezicht heen en mijn keel knijpt dicht. Het water staat nog uit, maar ik verdrink nu al. Ik krijg geen adem... geen adem...

‘Verdomme!’

Ik word abrupt van het aanrecht gerukt en zak op de vloer ineen, snikkend en bevend. Ditmaal voel ik geen armen om me heen. Vaag besef ik dat hij opzij is gegaan. Ik zou moeten opstaan, moeten vluchten, maar mijn handen zijn vastgebonden en mijn benen doen het niet. Het enige wat me lukt, is zwakjes opzij rollen en proberen te kruipen. Mijn angst is verblindend en ik zie niets in de duisternis in de keuken. Ik zie *hem* niet.

Rennen, zeg ik tegen mijn bevende spieren. *Opstaan*, *rennen*. Hijgend grijp ik iets vast – het blijkt een hoek van het aanrecht te zijn – en ik dwing mezelf op te staan. Maar het is te laat; zijn harde arm vouwt zich van achteren om mijn middel.

‘Laten we eens kijken of dit beter werkt,’ fluistert hij. Iets kouds en hards prikt in mijn nek.

Een naald, besef ik met een nieuwe vlaag van angst, maar dan wordt alles zwart.

VOOR MIJN OGEN DANST EEN GEZICHT. HET IS EEN aantrekkelijk gezicht, knap zelfs, ondanks dat er een litteken door de linkerwenkbrauw loopt. Hoge jukbeenderen, staalgrijze ogen die omringd worden door zwarte wimpers, een sterke kaak vol stoppels... een mannengezicht, stelt mijn

brein wazig vast. Zijn haar is vol en donker, bovenop langer dan aan de zijkanten. Geen oude man, maar ook geen tiener. Een man in de bloei van zijn leven.

Het gezicht fronst; het staat hard en streng. ‘George Cobakis,’ zegt de harde, goedgevormde mond. Het is een sexy mond, goedgevormd, en de woorden klinken alsof ze me door een megafoon in de verte worden toegeschreeuwd. ‘Weet je waar hij is?’

Ik knik, of in elk geval, dat probeer ik. Mijn hoofd voelt zwaar en mijn nek doet op een rare manier pijn. ‘Ja, ik weet waar hij is. Ik dacht ook dat ik hem kende, maar ik kende hem niet. Niet echt. Ken je iemand ooit echt? Ik denk het niet, of in elk geval, ik kende hem niet echt. Ik dacht van wel, maar dat was niet zo. Al die jaren samen en iedereen dacht dat we perfect waren. Ze noemden ons het perfecte stel. Kun je het je voorstellen? Het perfecte stel. We waren het neusje van de zalm: de jonge arts en het aanstormende journalistieke talent. Ze zeiden dat hij op een dag nog eens de Pulitzer-prijs zou winnen.’ Hoewel ik me er vaag bewust van ben dat ik zit te babbelen, kan ik er niet mee ophouden. De woorden blijven maar komen en voeren alle opgekropte pijn en bitterheid met zich mee. ‘Mijn ouders waren zo trots en zo gelukkig toen we trouwden. Ze hadden er geen idee van, van wat zou komen, wat zou gebeuren...’

‘Sara. Concentreer je op mij,’ zegt de megafoon.

Ik hoor een licht buitenlands accent. Dat accent vind ik fijn. Ik wil mijn hand uitsteken en die goedgevormde lippen voelen, om ze vervolgens over die stoppelige kaak te laten glijden. Ik houd van stoppelig. George kwam ook vaak stoppelig terug na zijn reizen naar het buitenland en dat vond ik dan heerlijk. Echt heel fijn, hoewel ik altijd zei dat hij zich moest scheren. Hij zag er namelijk beter uit als hij geschoren was, maar soms vond ik het heerlijk om die stoppels te voelen, zeker tussen mijn dijen als hij...

‘Sara, hou op,’ klinkt de stem weer. De frons op dat exotisch knappe gezicht verdiept zich.

Ik beseft dat ik hardop praatte, maar ik schaam me daar helemaal niet voor. Het zijn mijn woorden niet; ze stromen gewoon als vanzelf uit me. Mijn handen lijken ook een eigen leven te leiden. Ze proberen bij dat gezicht te komen, maar iets houdt ze tegen. Als ik mijn hoofd buig, zie ik een plastic tie-wrap om mijn polsen en een grote mannenhand over mijn handen heen liggen. Die hand is warm en hij houdt mijn handen op mijn schoot gedrukt. Waarom doet die hand dat? Waarom komt die hand vandaan? Als ik verbaasd opkijk, is het gezicht dichterbij het mijne gekomen. Grijszogen staren me aan.

‘Ik wil dat je me vertelt waar je man is,’ zegt de man.

De megafoon klinkt nu dichterbij. Naast mijn oor, zelfs. Ik krimp ineen. Maar die mond intrigeert me. Ik wil die lippen aanraken, likken, ze voelen tegen mijn... wacht. Ze vragen me iets. ‘Waar mijn man is?’ Mijn stem klinkt als een echo.

‘Ja, George Cobakis, je man.’

De lippen zien er verleidelijk uit als ze woorden vormen en het accent streelt me vanbinnen, hoewel die megafoon nog altijd akelig dichtbij is.

‘Vertel me waar hij is.’

‘Hij is veilig. Hij is in een onderduikwoning,’ zeg ik. ‘Ze zitten achter hem aan. Ze wilden niet dat hij dat verhaal schreef, maar dat deed hij wel. Zo dapper was hij, of zo dom – stom, toch? – en toen was er dat ongeluk, maar ze zouden toch achter hem aan kunnen zitten, want dat doen ze nou eenmaal. Het maakt de maffia niets uit dat hij nu een kasplant is, een orchidee, een hortensia, een tomaat. Een tomaat is fruit, maar hij is een kasplant. Een dahlia? Ik weet het niet. Dat doet er ook niet toe. Het gaat erom dat ze hem als voorbeeld willen stellen, andere journalisten bedreigen die

iets over hen schrijven. Dat is wat ze doen; zo werken ze. Het gaat om pappen en nathouden en als je daarover schrijft...'

'Waar is dat onderduikadres?' Er straalt een duister licht uit die staalgrijze ogen. 'Vertel me wat het adres van de onderduikwoning is.'

'Ik weet niet hoe de straat heet, maar het is op de hoek naast Ricky's Wasserette in Evanston,' zeg ik tegen die ogen. 'Ze brengen me er altijd in een auto heen, dus het precieze adres weet ik niet, maar dat gebouw zag ik vanuit het raam. Er zitten altijd minstens twee mannen in die auto en ze rijden wel uren rond. Soms wisselen ze van auto. Dat is vanwege de maffia, die kan hen volgen. Ze laten me altijd ophalen door een auto, maar dit weekend kon het niet. Dubbele afspraken, zeiden ze. Soms gebeurt dat; de schema's van de bewakers zijn niet...'

'Hoeveel bewaking is er?'

'Drie, soms vier mannen. Grote legermannen. Of voormalig leger, geen idee. Ze zien er gewoon zo uit. Ik weet niet waarom, maar ze zien er allemaal zo uit. Het is net zoiets als getuigenbescherming, maar niet helemaal, want hij heeft speciale zorg nodig en ik kan geen ontslag nemen. Ik wil geen ontslag nemen. Ze zeiden dat ze me konden helpen verdwijnen, maar ik wil niet verdwijnen. Mijn patiënten hebben me nodig en mijn ouders ook. Wat zou ik anders met mijn ouders moeten? Ze nooit meer zien of bellen? Dat is waanzin. Daarom lieten ze het kasplantje verdwijnen, de hortensia, de dahlia...'

'Sara, stil.'

Vingers duwen tegen mijn lippen en stoppen de woordenstroom. Het gezicht komt nog dichterbij.

'Je mag ophouden met praten. Het is voorbij,' prevelt de sexy stem.

Ik open mijn lippen en zuig die vingers naar binnen. Ik

proef zout en huid en ik wil meer, dus laat ik mijn tong eromheen glijden. Ik voel het ruwe eelt en de stompe toppen van korte nagels. Het is zo lang geleden dat ik iemand heb gehad... Mijn lichaam komt tot leven van die vingers, die blik in die zilveren ogen.

‘Sara...’

De stem met het accent klinkt nu lager, zwaarder en zachter. Minder megafoon en meer sensuele echo, zoals muziek op een synthesizer.

‘Dit wil je niet, *ptichka*.’

O, *jawel*. Dit wil ik echt wel. Ik ga door met mijn tong rond die vingers laten dansen en kijk toe als die grijze ogen donkerder worden en de pupillen zich verwijden. Dat is een teken van opwinding, weet ik, en ik wil nog meer. Ik wil die goedgevormde lippen kussen, mijn wang langs die stoppelige kaak laten glijden. En dat haar, dat volle, donkere haar. Zou het zacht of stug zijn? Ik wil het weten, maar ik kan mijn handen niet bewegen. Daarom neem ik die vingers dieper in mijn mond en bedrijf met mijn lippen en tong de liefde ermee. Ik zuig erop alsof het een lolly is.

‘Sara.’

De stem is laag en hees; het gezicht staat strak van nauwelijks verhulde lust.

‘Je moet stoppen, *ptichka*. Morgen heb je hier spijt van.’

Spijt? Ja, vast wel. Ik heb overal spijt van, van zoveel dingen, en laat de vingers los om dat te zeggen. Maar voor ik een woord kan uitbrengen, trekken de vingers zich terug van mijn lippen en beweegt het gezicht naar achteren. ‘Laat me niet alleen.’ De smeekbede klinkt als die van een hangerig kind. Ik wil meer van die menselijke aanraking, die connectie voelen. Mijn hoofd voelt als een zak keien en ik heb overal pijn, vooral in mijn nek en schouders. Mijn buik krampt. Ik wil dat iemand mijn haar borstelt en mijn nek masseert, me

vasthoudt en zachtjes wiegt, alsof ik een baby ben. 'Ga alsjeblieft niet weg.'

Iets van pijn glijdt over het gezicht van de man, en dan voel ik opnieuw die koude steek van een naald in mijn nek.

'Tot ziens, Sara,' prevelt de stem.

Dan ben ik weg, mijn geest meegevoerd als een blad op de wind.

S^{ara}

DE HOOFDPIJN. HET EERSTE WAT IK ME GEWAARWORD, IS DE hoofdpijn. Mijn schedel voelt aan alsof hij in stukken wordt gespleten; het pijnlijke bonzen vormt een drumsalvo in mijn brein.

‘Dokter Cobakis... Sara, hoor je me?’

De vrouwenstem klinkt zacht en vriendelijk en toch word ik er bang van. Er klinkt bezorgdheid in die stem door, evenals een soort bedwongen urgentie. Het is een toon die ik vaak hoor in het ziekenhuis en hij voorspelt nooit veel goeds. Terwijl ik probeer mijn bonzende hoofd niet te bewegen, dwing ik mijn oogleden zich te openen. Knipperend tegen het felle licht doen ze wat ik vraag. ‘Wat...waar...’ Mijn tong voelt dik en onwillig aan; mijn mond is kurkdroog.

‘Hier, neem een slokje.’

Er tikt een rietje tegen mijn mond en ik zuig het water gretig naar binnen. Mijn ogen zijn eindelijk aan het licht